

4) Είναι πρόσφορη να εξασφαλίζει την πραγματική εφαρμογή της οδηγίας 79/409/ΕΚ η διαδικασία ελέγχου σχετικά με τη συμφωνία προς την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση των θηρεύσεων κατά παρέκκλιση που επιτρέπονται στις ιταλικές περιφέρειες, για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 19 bis του νόμου 157/92, που αρχίζει με μια φάση οχλήσεως και υποκείμενη επομένως σε τεχνικό χρόνο, ο οποίος είναι αναγκαίος για τη θέσπιση και δημοσίευση του μέτρου, κατά τη διαδρομή του οποίου τρέχει ήδη το χρονοδιάγραμμα της σύντομης περιόδου κατά την οποία χορηγήθηκαν οι θηρεύσεις;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 202.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, που ασκήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2005

(Υπόθεση C-66/05)

(2005/C 93/25)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Denis Martin και Pieter van Nuffel, άσκησε, στις 14 Φεβρουαρίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, λαμβάνοντας υπόψη, κατά τον υπολογισμό των εισφορών υγειονομικής ασφαλίσεως, τις συντάξεις που καταβάλλονται βάσει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους εκτός των Κάτω Χωρών, παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 (¹).
- 2) να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Ο Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (γενικός νόμος περί του κόστους ειδικών ασθενειών, στο εξής: AWBZ) έχει ως σκοπό να αντισταθμίσει τα βάρη της θεραπείας και περιθάλψεως όταν πρόκειται για σοβαρές χρόνιες ασθένειες ή για αναπηρίες. Όλοι οι κάτοικοι Κάτω Χωρών είναι ασφαλισμένοι. Κατά συνέπεια, πρόκειται

για μια από τις «λαϊκές ασφαλίσεις». Βάσει του Wet Financiering Volksverzekeringen (νόμου περί χρηματοδοτήσεως των λαϊκών ασφαλίσεων), όλοι οι ασφαλισμένοι οφείλουν να καταβάλλουν εισφορές. Οι εισφορές αυτές υπολογίζονται βάσει του συνολικού τους εισοδήματος.

Η ρύθμιση αυτή έχει ως συνέπεια ότι οποιοσδήποτε κατοικεί στις Κάτω Χώρες και λαμβάνει τόσο ολλανδική σύνταξη όσο και σύνταξη βάσει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους είναι μεν ασφαλισμένος κατά τον νόμο AWBZ για το κόστος ειδικών ασθενειών, αλλά οφείλει να καταβάλλει εισφορές. Για τον υπολογισμό των εισφορών αυτών λαμβάνεται υπόψη τόσο η ολλανδική όσο και η άλλη σύνταξη του.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 επιτρέπει, κατά τον υπολογισμό των εισφορών αυτών, να λαμβάνεται υπόψη μόνον η ολλανδική σύνταξη· οι Κάτω Χώρες θεωρούν ότι είναι δυνατόν να ληφθεί υπόψη το συνολικό εισόδημα, στο οποίο περιλαμβάνεται η σύνταξη που ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει βάσει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73. Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 (ΕΕ L 28 της 30.1.1997, σ. 1) και εσχάτως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 631/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 100 της 6.4.2004, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Finanzgericht München με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 2005, στην υπόθεση Hausgemeinschaft Jörg και Stefanie Wollny κατά Finanzamt Landshut

(Υπόθεση C-72/05)

(2005/C 93/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Φεβρουαρίου 2005, το Finanzgericht München, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Hausgemeinschaft Jörg και Stefanie Wollny και Finanzamt Landshut που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να αποφανθεί επί του εξής ερωτήματος:

Πώς πρέπει να ερμηνευθεί η έννοια «ποσό των εξόδων» του άρθρου 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ; Περιλαμβάνει το ποσό των εξόδων (πέραν των τρεχουσών δαπανών) για διαμέρισμα σε κτίριο που είναι ενταγμένο καθ' ολοκληρίαν στην επιχείρηση, το οποίο χρησιμοποιείται για την κάλυψη ίδιων αναγκών και σύμφωνα με τις εκάστοτε ρυθμίσεις του εσωτερικού δικαίου, τις κατ' έτος μειώσεις της αξίας λόγω φθοράς των κτιρίων και/ή το κατ' έτος ποσοστό των αρχικών εξόδων και των εξόδων κατασκευής, που γέννησαν το δικαίωμα εκπτώσεως του ΦΠΑ, υπολογιζόμενο βάσει της περιόδου διακανονισμού για την έκπτωση του φόρου επί των εισροών που ισχύει στο εκάστοτε κράτος μέλος;

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, υποβληθείσα με διάταξη του Finanzgericht Köln της 27ης Ιανουαρίου 2005 στο πλαίσιο της υποθέσεως Herbert Schwarz και Marga Gootjes-Schwarz κατά Finanzamt Bergisch Gladbach

(Υπόθεση C-76/05)

(2005/C 93/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Το Finanzgericht Köln, με διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 2005 η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 2005, στο πλαίσιο της δίκης Herbert Schwarz και Marga Gootjes-Schwarz κατά Finanzamt Bergisch Gladbach, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Αντιβαίνει προς τα άρθρα 8Α/18 (ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών εν γένει), 48/39 (ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων), 52/43 (ελευθερία εγκαταστάσεως) και 59/49 (ελευθερία παροχής υπηρεσιών) ΣΕΚ το γεγονός ότι, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, σημείο 9, του νόμου περί φορολογίας εισοδήματος όπως ίσχυσε για τα έτη 1998 και 1999, μπορούν να θεωρηθούν ως εξαιρετικές δαπάνες δικαιολογούσες μείωση του φόρου εισοδήματος τα διδάκτρα που καταβάλλονται προς ορισμένα γερμανικά σχολεία, όχι όμως και τα διδάκτρα προς σχολεία που ευρίσκονται στο υπόλοιπο, πλην Γερμανίας, έδαφος της Κοινότητας;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Livorno με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2005, στην υπόθεση Gentilini Umberto κατά Dal Colle Industria Dolciaria SpA

(Υπόθεση C-78/05)

(2005/C 93/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2005, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Φεβρουαρίου 2005, το Tribunale di Livorno, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Gentilini Umberto και Dal Colle Industria Dolciaria SpA που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να αποφανθεί επί των εξής ερωτημάτων:

α) Πρέπει, βάσει του περιεχομένου του άρθρου 17 της οδηγίας 653/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για το συντονισμό των δικαίων των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) (1), το άρθρο 19 της οδηγίας να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπεται στην εθνική ρύθμιση περί μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δικαιο να προβλέπει ότι η ρύθμιση της αποζημιώσεως που οφείλεται στον αντιπρόσωπο να εκκαθαρίζεται σύμφωνα με συλλογική σύμβαση, δεσμευτική για εκείνους που την υπογράφουν, εξαιρώντας τις προϋποθέσεις του άρθρου 17, στοιχείο α', πρώτη και δεύτερη περίπτωση, και να υπολογίζεται σύμφωνα με κριτήρια που συνάγονται όχι από την οδηγία, αλλά από την ίδια τη συλλογική σύμβαση με συνέπεια ότι, σε πολλές περιπτώσεις, η αποζημίωση να εκκαθαρίζεται σε σαφώς μικρότερο ποσό από το μέγιστο που προβλέπει η οδηγία;

β) Πρέπει ο υπολογισμός της αποζημιώσεως να γίνεται κατά τρόπο αναλυτικό, εκτιμώντας τις περαιτέρω αμοιβές που ο αντιπρόσωπος κατά τεκμήριο θα μπορούσε να εισπράξει κατά τα έτη που ακολουθούν τη λύση της συμβάσεως, λόγω των νέων πελατών που αυτός θα εξασφάλιζε ή της αυξήσεως των υποθέσεων που αυτός θα πραγματοποιούσε, χρησιμοποιώντας το κριτήριο της αρχής της επεικειάς μόνο προς διόρθωση του ποσού ή επιτρέπονται διαφορετικές μέθοδοι υπολογισμού και περισσότερο συνθετικές που προσφεύγουν συχνότερα στο κριτήριο της αρχής της επεικειάς;

(1) ΕΕ L 382 της 31.12.1986, σ. 17.